

Transatlantiske banker låner ikke ud; konfiskering af indeståender foreslås igen

For fjerde gang på under tre måneder er Trojkaens finanskræfter kommet med et forslag om, at lunser af europæernes opsparingskonti konfiskeres for at klare bankfallitter. Den gang er det de insolvente banker i eurozonen, der hælder mod sammenbrud, og som mangler evnen til at låne ud, en af de underliggende årsager til de synkende, transatlantiske økonomier.

Læs Schiller Instituttets Specialrapport: »Dodd-Frank dræber: Hvordan USA blev en del af det internationale Bail-in-regime«, <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/873>

Universalbankernes udsultning af EU-økonomierne for kredit er ved at blive drastisk. Ikke alene er udlån til virksomheder og husstande – hvilket er bankernes funktion under et Glass-Steagall-system, hvis vi genindfører det – nu nede på det niveau, det var under bankernes sammenbrud i 2009, men de falder i øjeblikket yderligere med stor hast. Den europæiske Centralbank publicerede nogle tal den 12. februar, der viser, at de totale bankudlån til virksomheder i EU er faldet i absolutte tal med 3,9 % i 2013 i forhold til 2012. Ved slutningen af 2013 faldt lån til virksomheder med 23 milliarder dollars i november, og med yderligere 20 milliarder i december. Udlån til husstande faldt med 4,1 milliard dollars i november og med yderligere 5,2 milliarder dollars i december. Hvis man sætter diverse bankudlån til ikke-finansielle selskaber i 2011 som lig 100 i et indeks, så er nogle store landes udlånsniveauer følgende: Tyskland 100; Frankrig 98, Italien 89 og Spanien 72.

Et planlægningsdokument fra Den europæiske Kommission (EC), som sagde, at dette var endnu et argument for at udføre »bail-in« (konfiskering) af de samme husstandes og virksomheders opsparingskonti / pensioner, blev »lækket« til Reuters, som publicerede det den 12. februar. Dokumentet foreslår, at eftersom bankerne i EU, som var »begrænset af nye standarder for kapital og af reguleringer«[!], ikke lånte ud, ville det måske være en idé for EC at begynde at tænke på at »mobilisere« private opsparingskonti, pensionsfonde osv. til en fond, der dækker hele EU, til at låne ud til små virksomheder.

Et eksempel på en sådan »mobilisering«, under dette navn, blev for nylig givet i Polen, som angiveligt skulle nyde frugterne af denne mystiske EU-rigdom, som østeuropæere formodes at ville dø for. Den polske regering nationaliserede en gruppe private pensionsfonde i oktober sidste år og tvang dem til at investere i statsgælden.

Når først folks opsparinger og pensioner således er blevet »mobiliseret« til fonde, der kontrolleres af Trojka-bureaukraterne, er chancerne for, at de vil blive udlånt til små virksomheder for at hjælpe dem til at udvide virkelig meget små. Ligesom med de andre »prøveballoner« mht. at inddrage opsparinger over hele Europa, som er kommet fra Den internationale Valutafond og EC hurtigere og hurtigere, er målet for udlånene de store, insolvente banker, eller gælden i de stater, som er blevet gjort insolvente ved at redde disse banker (bailout).

Lyndon LaRouche: Værre end »Weimar«!

12. november, 2013: – Jeg blev født den 8. september, 1922, i begyndelsen af det berygtede hyperinflationsskabende, økonomiske sammenbrud i 1923 af den tyske Weimarrepublik. Nu udgør truslen mod den transatlantiske økonomi, fra denne dag at regne, en langt værre og praktisk talt umiddelbar trussel, så længe den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver i præsidentembedet. Dette er mere end blot et kvalificeret gæt, men en kendsgerning, der står umiddelbart for at komme brasende ned over de transatlantiske økonomier som helhed, med mindre der skrides til de nødvendige handlinger meget snart.

Så længe den aktuelle amerikanske præsident Barack Obama forbliver i embedet, er denne ulykke, der allerede er i gang, praktisk talt ikke til at stoppe. Så kortfattet som muligt, så må enten Obama og Wall Street underkastes en påtrængende nødvendig både moralsk, så vel som finansiell reform, eller også er den dødbringende katastrofe praktisk talt en kendsgerning for praktisk talt hele det transatlantiske område i en meget nær fremtid. På nuværende tidspunkt er både denne præsident og en stor del af Kongressen i stigende grad forblevet hysterisk impotente gennem deres egen fejle afvisning af at se en fremtid i øjnene, som der umiddelbart findes råd for, snarere end se deres aktuelle, systemiske fejltagelser i øjnene.

Dette vanvid, grundlæggende set, »handler om penge.« Dump »Wall Street« og dets gale svindelnumre, og relativt umiddelbare løsninger vil være til stede, som det også kunne have været tilfældet i den umiddelbare Versailles-skabte krise, der førte til Tysklands Adolf Hitler-regime. Hvem bragte Adolf Hitler til magten i Tyskland? Hvem havde skylden for den berygtede Wall Street- og Londonkrise i 1919? I begge

tilfælde var det finanscentrene i London og Wall Street, dengang, som nu.

De forvirrede borgere blev for ivrige efter håbefuldt at spille sig vej til rigdomme ved at gamble på finansielle spekulationer og kerede sig ikke rigtigt om at gøre noget godt for menneskeheden, især efter mordene på John F. Kennedy og hans broder, Robert, fordi de lagde vægt på iværksættelse af teknologisk fremskridt, der var drevet fremad med videnskab som motor. Det er »hvorfor og hvordan«, de anglo-amerikanske finanssvindlere i London og på Wall Street ønskede mordene på John F. og Robert Kennedy. Det var ikke så meget, fordi de hadede John eller Robert; det var frygten for spøgelse af en mulig ny præsident Franklin Roosevelt, eller, for visse andre, en ny Benjamin Franklin, et geni som Alexander Hamilton, en James Monroe, en John Quincy Adams, en Abraham Lincoln, en Franklin Roosevelt, eller som alternativ, et udvalg af Warren G. Hardings mytiske østers.

Uanset, hvor meget Wall Street og London vrider og klager sig i protest, så er dette de kendsgerninger, du må se i øjnene, hvis du personligt ønsker at nyde et længerevarende og rent faktisk produktivt og behageligt liv.

Centrum for denne krise er faktisk ikke USA's aktuelle krise som sådan. Den tendens, der førte USA (og Europa) frem til det aktuelt igangværende sammenbrud, handlede alt sammen om Wall Street og London, dengang som nu. Hvad forårsagede det? Den umiddelbare årsag var den margin af vore tåbelige vælgere, der stemte præsidenterne George W. Bush, jr. og Barack Obama ind i embedet i, hvad der nu nærmer sig fjorten, meget grimme år.

I løbet af de seneste uger har den transatlantiske verden været på vej ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise i vor planets nuværende transatlantiske område. Det, som vi i øjeblikket oplever på begge sider Atlanten, er en hyperinflation, der vil pågå lige så længe, som den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver USA's præsident;

ikke blot selve USA, men også det transatlantiske Vest- og Centraleuropa styrtes nu endnu dybere ned i det værste, økonomiske sammenbrud, siden det fjortende århundredes styrt ned i en ny, mørk tidsalder; den vil sandsynligvis blive endnu værre end den, som Middelalderens Europa i det fjortende århundrede styrtede ned i.

Der findes et alternativ:

Hvis viljen til at iværksætte de nødvendige handlinger er til stede, er der en mulighed ifølge USA's Føderale Forfatning, gennem hvilken USA ikke blot kan bringes ind i en ægte, økonomisk genrejsning, men hvor, gennem en omgående, forfatningsmæssige handling, der udføres nu, vor republik kan bringes ind i en ægte genrejsning ud af det styrt ned i mørke, der har været undervejs, siden afvisningen af min »Lov om Beskyttelse af Boliger og Banker« fra juli-august 2007, der dengang blev fremlagt til vedtagelse af vor republiks delstater.

I stedet handlede medlemmerne af Den amerikanske Kongres og det føderale præsidentskab dengang, som også senere, således, at vor republik styrtede ned i en nedadgående spiral med en politik, der nu har dumpet vor republik ud i det, der er blevet til den største, økonomiske krise i gruppen af transatlantiske nationer. At regne fra den forgangne weekend er økonomien foreløbig faldet ned i den stejleste, finansielle sammenbrudskrise i den moderne transatlantiske historie.

Heldigvis er det sådan, at vor republik stadig væk *kan* reddes på dette tidspunkt. Som mange vil vide, så er jeg kendt for at være en af de førende økonomer, der har udarbejdet prognoser for USA i løbet af de seneste årtier, som f.eks. min enestående succesrige prognose for depressionen i 1971 under Richard Nixon, og ligeledes den dybe recession i 1980, de stejle depressioner, der udløstes af recessionen under George

W. Bush, jr., og nu den økonomiske rædselsforestilling, som depressionen under Barack Obama har bragt over os. Nu kombineres Obama-regeringens krænkelser af Den amerikanske Forfatning med Obamas kasten USA ud i en form for depression, som USA, i sin nuværende form, aldrig ville kunne rejse sig fra igen

Den handling, der i øjeblikket er nødvendig, er at forhindre den nuværende præsident Barack Obama fra at kunne forlade sig på den form for »beskidte tricks« af den slags, som præsident Obama allerede har nydt godt af, med det formål at blokere denne handling, som er genoplivelsen af præsident Franklin D. Roosevelt, fra at lykkes med at blive fremlagt til afstemning i Kongressen, på nuværende tidspunkt.

Hvis vi ikke fjerner præsident Barack Obama fra embedet, så har situationen i vor republik nået et punkt, hvor præsident Obamas fortsatte embedsbesættelse ville være ensbetydende med slutningen på USA under den nuværende Forfatning.

Lykkeligvis er der et alternativ, hvis vi skrider til handling meget snart for at vedtage de nødvendige, forfatningsmæssige muligheder. Hjælpemidlet står til rådighed og er helt i overensstemmelse med Forfatningen, hvis vi kan finde tilstrækkelig mange ledere blandt os, der er modige nok til at gøre, hvad der er forfatningsmæssigt legalt, og som allerede er det eneste eksisterende, forfatningsmæssige handlingsforløb, som vi behøver for at redde vor nation fra det, der nu praktisk talt er et nationalt, økonomisk selvmord, med mindre vi handler omgående for at redde vor nation. Jeg fremstiller nu mig selv som en person, der har vist sig som ledende blandt de ledende økonomer og andre personer i vor republik, der er villig, og mere end fuldt ud kvalificeret, til at fremlægge denne mulighed, offentligt, her og nu.

Overvej de følgende forholdsregler, der er presserende nødvendige på dette tidspunkt.

Der er to absolut uundværlige tiltag, der må vedtages og gennemføres som hastesag, hvis USA skal reddes fra det aktuelt accelererende styrt ud i et praktisk talt håbløst styrt ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise.

For det første må vi omgående sætte præsident Barack Obama fra embedet. Der er i korthed to muligheder for at gøre dette til vor disposition. **Den første** af disse to muligheder er en rigsretssag imod præsidenten på et til rådighed stående grundlag, som er hans krænkelse af bemyndigelsen til at erklære krig. **Den anden** mulighed er fjernelse fra embedet under den bemyndigelse, der findes i det 25. tillæg til Forfatningen.

Kun, hvis præsidenten suspenderes fra embedet, foreligger sandsynligheden for, at USA kan reddes fra det, der allerede er en kuldsejling imod USA's og økonomiens faktiske, økonomiske død. Både denne præsidents tvivlsomme mentale tilstand og det skinbarlige had hos denne angiveligt syge præsident peger imidlertid begge på, at der foreligger en sag for præsidentens hastige fjernelse fra embedet på grundlag af kendte overtrædelser, der berettiger til en rigsretssag, samt denne præsidents diskutabile, fejlfungerende mentale tilstand, idet begge disse grunde retfærdiggør, at han gøres politisk uskadelig med hensyn til vor republiks almene vel.

Når vi først har taget disse kilder til rådighed stående midler, der kan tages i anvendelse for at redde vor republik fra det, der ellers faktisk ville blive dens omgående politiske død for præsident Obamas og hans britiske imperieherrers hånd, så vil vi snart have sikret de nødvendige forholdsregler for organiseringen af en udvikling mod vor republiks generelle, økonomiske genrejsning.

Forholdsregler for redningen

1. Fratag præsident Obama magten til at sabotere legitime

forholdsregler til fjernelse af denne præsident fra sin magtposition, som han kunne forsøge at bruge til at forhindre lovmæssig støtte til genvedtagelsen af den oprindelige Glass/Steagall-lov, som den blev udformet under præsident Franklin D. Roosevelts retningslinjer.

2. Denne forholdsregel ville være tilstrækkelig til at lamme en korrupt præsident med det resultat, at hans brug af den magt, der ellers står til rådighed for ham, blokeres, begrundet i ***hans ulovlige blokering af den nødvendige, omgående genindførelse af den oprindelige Glass/Steagall-lov.***
3. Denne ***legale aktion imod ham*** adskiller den gæld, der er af legal karakter, fra de spekulationsformer, der knytter sig til virksomheder som »Wall Street« og dens lige i udlandet.
4. USA's lov må forbedres med det formål at erstatte begrebet monetarisme gennem [indførelse af] ***et amerikansk, forfatningsmæssigt nationalt kreditsystem.***
5. Eftersom resterne af den monetære kredit, der kan bjærges i USA, som findes som den tilbageværende regnskabsmæssige amerikanske kredit, ikke vil være tilstrækkelig til at sætte en genrejsning i gang, skal en kredit i amerikansk dollar anvendes som middel til sådanne indbefattede missioner som:

A. Genrejsningen af hver af delstaternes essentielle funktioner, og

B. Udnyttelsen, i form af kreditsystemet, af mellemlange og langfristede investeringer i en højere orden af energigennemstrømningsintensitet pr. capita, end vi for øjeblikket oppebærer, med vægten lagt på en afslutning af den nuværende undertrykkelse af den højere intensitet i termonuklear fusion, som behøves for en virkelig moderne økonomi: en intensitet på rumalder-niveau inden for de teknologiske hovedanvendelsesområder.

Hvorfor en Glass/Steagall- bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street

En Glass/Steagall-bankopdeling vil fritage staten og skatteyderne for at skulle dække insolvente bankers spillegæld. Vi vil opdele bankerne i banker, der kun laver normal ind- og udlånsaktiviteter, og som vil have et statsligt sikkerhedsnet, og investeringsbanker a la Saxo-bank, der må leve på egen risiko. Realkreditlån skal igen adskilles fra bankerne og yde billige realkreditlån til kunderne i stedet for være en malkemaskine for bankerne. Der skal ikke længere være »banker, der er for store til at gå ned«, som får bail-out, i form af statslige bankhjælpepakker, eller bliver hjulpet af bail-in-aktioner, som den på Cypern, hvor bankerne får lov til at stjæle bankkundernes penge.

Indtil nu har finansverdenen og de ledende politikere rundt om i verden tilsyneladende intet lært af finanskrisen i 2007-2008. I stedet for at sanere finansverdenen gennem indførelsen af en Glass/Steagall-bankopdeling lod man finansverdenen fortsætte sine usunde aktiviteter, og nu er de spekulative bobler større end nogensinde. Finansverdenen kræver, at brutale nedskæringer og en konfiskering af

befolkningens bankindeståender og liv skal redde bankerne ved den kommende krise, men det vil ikke blot være et afskyeligt og umoralsk folkemord: Finansboblerne er allerede blevet så u håndterligt store, at finanssystemet aldrig vil kunne reddes.

Man skønner, at den aktuelle globale størrelse af fordringer fra udestående derivater (investeringspapirer, der ikke giver ejerskab til fysiske værdier, men hævdes at afdække risiko gennem at spekulere i kursudviklinger etc.), der er blevet ophobet som et produkt af spekulativ, finansiel praksis, nu løber op i hundreder af billioner af dollar, ja måske endda billiarder. Selv når man sammenligner med det aktuelle, pålydende, globale BNP, der skønsmæssigt ligger på omkring 70 billioner dollars, bliver det umiddelbart indlysende, at denne gæld aldrig vil kunne betales. Det store flertal af disse udestående fordringer er af ren spekulativ karakter, med absolut ingen forbindelse til en legitim, nødvendig, produktiv økonomisk aktivitet.

At fortsætte med hjælpepakker til denne enorme boble af fordringer, der stammer fra spekulativ spilleaktivitet, oven i en kollapset og hastigt skrumpende realøkonomi, vil være det samme som hurtigt at skabe en hyperinflation som i Weimar-Tyskland i global skala, og en økonomisk krise som i den mørke Middelalder.

Glass-Steagall standser denne katastrofe. Ved at genindføre en adskillelse af kommerciel bankpraksis og investeringsbankaktivitet, opdeler Glass-Steagall de pågældende fordringer i to, klart adskilte kategorier: de legitime og de illegitime, idet sidstnævnte er langt større end de førstnævnte. Vi må derfor erklære, at staten ikke har noget ansvar for at tilbagebetale tab, der er fremkommet ved spekulativ virksomhed, idet vi således afskriver disse gældsposter for milliarder i statens regnskaber. Vi tvinger alle banker – også de systemisk vigtige storbanker, som i USA er JPMorgan Chase, Citigroup, Morgan Stanley, osv., og som i Danmark er Danske Bank, Nordea etc. – til at blive opdelt i to

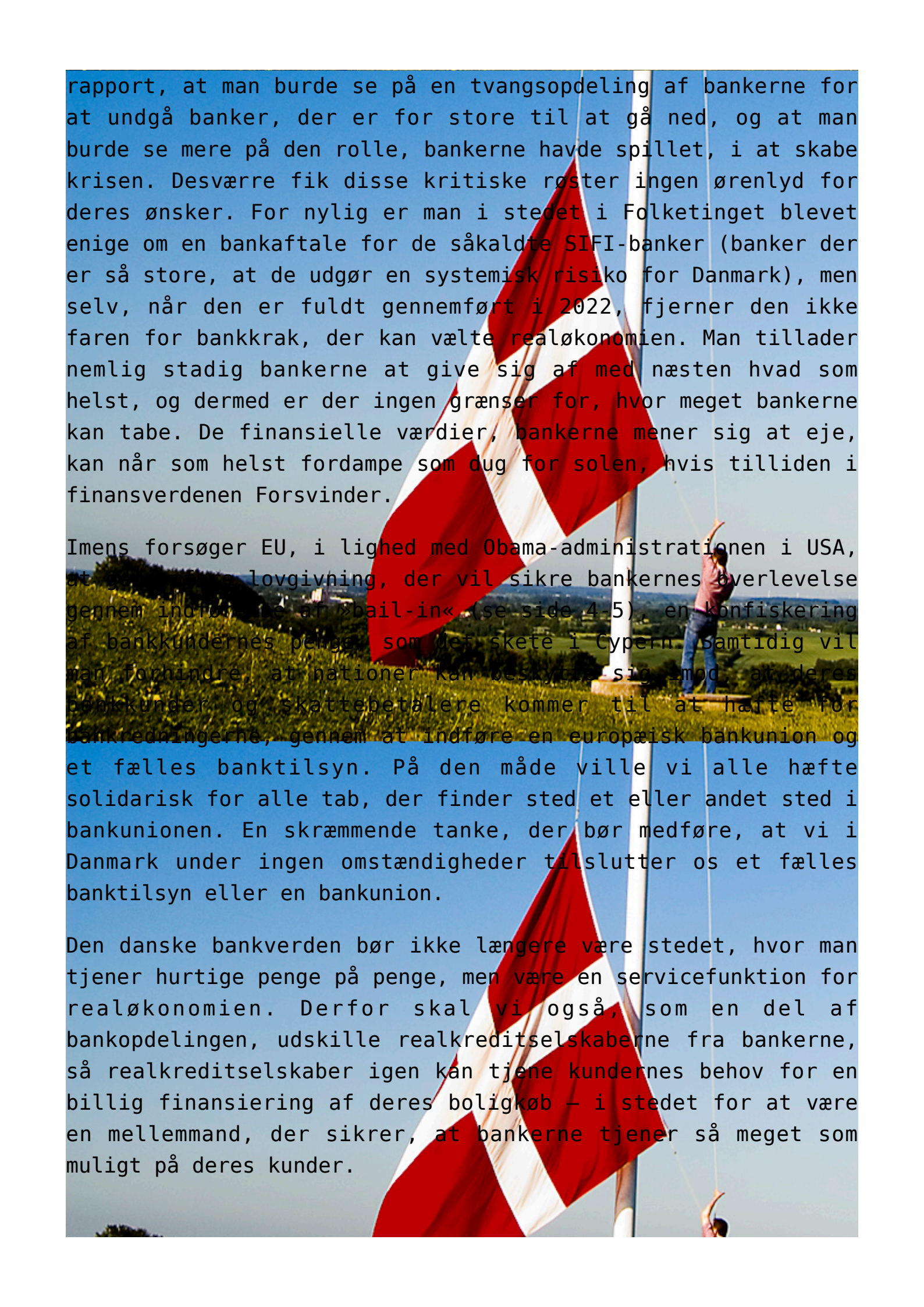
dele: de såkaldte »investeringsgrene« på den ene side, og almindelig, god gammeldags bankdrift på den anden side. Under Glass/Steagall-loven vil kun normale banker modtage statsgaranti, mens »investeringshuse« ikke længere vil nyde godt af en sådan beskyttelse.

Selv hvis investeringshusenes billioner i udestående »aktiver« ikke ligefrem annulleres eller fjernes ved lov, så erklærer vi ganske enkelt, at denne gæld er deres egen, deres eget ansvar, og ikke statens og befolkningens. Ikke én eneste øre i nye hjælpepakker skal gå til at betale denne gæld og uden denne kunstige beskyttelse vil disse aktiver hurtigt fordampe. Vi bliver denne cancer kvit, og vort banksystem bliver ført tilbage til sin nødvendige og uundværlige funktion. Dette er, hvad den erklærede hensigt var med Franklin D. Roosevelts originale Glass/Steagall-Lov af 1933, og det er, hvad vi må gøre i dag.

Danmark behøver Glass/Steagall-bankopdeling

Selv om mange økonomer vil insistere på, at en streng Glass/Steagall-bankopdeling er i modstrid med den europæiske tradition for »universelle banker«, og derfor ikke hører hjemme i den danske eller europæiske andedam, så taler de imod bedre vidende. Bankkrisen i 2007-2008 truede nemlig både Danmark og de fleste andre europæiske lande på selve vor økonomiske og finansielle eksistens.

Derfor nedsatte det danske folketing Rangvid-kommissionen for at undersøge, hvad der gik galt, og hvad man kan gøre for at forhindre en senere gentagelse, men desværre turde kommissionen ikke rette det kritiske blik mod selve det nuværende system. Derfor kom kommissionen ikke op med de tiltag, som f.eks. en Glass/Steagall-bankopdeling, der for alvor fjerner truslen fra et finanssystem, der er gået amok. Et af de vigtigste tiltag, som kommissionen anfører i den endelige

rapport, at man burde se på en tvangsopdeling af bankerne for at undgå banker, der er for store til at gå ned, og at man burde se mere på den rolle, bankerne havde spillet, i at skabe krisen. Desværre fik disse kritiske røster ingen ørenlyd for deres ønsker. For nylig er man i stedet i Folketinget blevet enige om en bankaftale for de såkaldte SIFI-banker (banker der er så store, at de udgør en systemisk risiko for Danmark), men selv, når den er fuldt gennemført i 2022, fjerner den ikke faren for bankkrak, der kan vælte realøkonomien. Man tillader nemlig stadig bankerne at give sig af med næsten hvad som helst, og dermed er der ingen grænser for, hvor meget bankerne kan tabe. De finansielle værdier, bankerne mener sig at eje, kan når som helst fordampe som dug for solen, hvis tilliden i finansverdenen forsvinder.

Imens forsøger EU, i lighed med Obama-administrationen i USA, at gennemføre lovgivning, der vil sikre bankernes overlevelse gennem indførelse af »bail-in« (se side 4-5), en konfiskering af bankkundernes penge, som det skete i Cypern. Samtidig vil man forhindre, at nationer kan beskytte sig mod, at deres bankkunder og skattebetalere kommer til at hæfte for bankredningerne, gennem at indføre en europæisk bankunion og et fælles banktilsyn. På den måde ville vi alle hæfte solidarisk for alle tab, der finder sted et eller andet sted i bankunionen. En skræmmende tanke, der bør medføre, at vi i Danmark under ingen omstændigheder tilslutter os et fælles banktilsyn eller en bankunion.

Den danske bankverden bør ikke længere være stedet, hvor man tjener hurtige penge på penge, men være en servicefunktion for realøkonomien. Derfor skal vi også, som en del af bankopdelingen, udskille realkreditselskaberne fra bankerne, så realkreditselskaber igen kan tjene kundernes behov for en billig finansiering af deres boligkøb – i stedet for at være en mellemmand, der sikrer, at bankerne tjener så meget som muligt på deres kunder.

Fra produktion til spekulation

I årtier har der fundet et skifte sted væk fra fysisk produktion og investering i infrastruktur og over til finansiel aktivitet for dennes egen skyld – og som i stigende grad er frakoblet enhver tilknytning til den fysiske realøkonomi. Finansverdenens finansielle kannibalisme betød, at nye kilder til likviditet måtte findes, og det fik man med den gradvise afskaffelse af den amerikanske Glass/Steagall-lovs adskillelse mellem normal bankaktivitet og finansverdenens spekulationsforretninger. Det begyndte for alvor i 1984, da Alan Greenspan, der dengang var ansat i J.P. Morgan-banken, skrev en pjece med titlen »Glass-Steagall genovervejet«.

Han fortsatte sin kampagne imod Glass/Steagall da han blev formand for Federal Reserve, hvor nøgleelementer i Glass-Steagall-loven konstant blev udhulet. Det endelige opgør med loven begyndte så i 1998, da Travelers Insurance fusionerede med Citibank, en fusion, der ville have været ulovlig under Glass-Steagall. Greenspan udstedte en midlertidig undtagelse for at få fusionen gennemført, og dernæst førte Wall Street en afpresnings- og intimideringskampagne imod kongresmedlemmerne og præsident Clinton, der endte med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven af 1999, som endegyldigt ophævede Glass-Steagall.

1999-loven skabte en ny klasse af »finansielle holdingselskaber«, der havde bemyndigelse til at tegne og sælge forsikringer og værdipapirer, udføre kommercielle og investeringsmæssige bankfunktioner, købe og sælge »derivater« og andre eksotiske instrumenter, samt befatte sig med andre spekulative aktiviteter. Denne lov var et skelsættende øjeblik i den udvikling, der førte til den aktuelle, generelle sammenbrudskrise af ikke blot USA's, men af hele den transatlantiske verdens finanssystem. Den legaliserede sofistikeret hasardspil og anbragte det under statslig

beskyttelse og garanti, der således tillod en akkumulering af en hidtil uset boble af fiktiv gæld. Gæld, som bankerne aldrig ville have påtaget sig, hvis ikke de havde vidst, at staten ville dække deres potentielle tab. Til sidst bristede boblen, og det gamle, nationaløkonomiske system døde i 2007.

De finansielle hjælpepakker, som USA's kongres, med truslen om udsigt til uro i gaderne, bankkrak og endog undtagelsestilstand hængende over hovedet, efterfølgende vedtog i 2008, indledte en ny, økonomisk tidsalder, der medførte, at den amerikanske stat nu var blevet kautionist for hele banksektoren. Det samme blev tilfældet i EU, hvor staterne hver for sig udstedte en universel garanti for alle bankerne – en garanti, der i Danmark lød på intet mindre end 4.200 mia. kr. Det blev en udbredt opfattelse, at bankvirksomhed er det samme som økonomien, skellet mellem suveræn regeringsudøvelse og udøvelse af bankvirksomhed blev udvisket.

Lige siden disse hjælpepakker har vi befundet os i en accelererende, generel sammenbrudskrise, som vi nu ser kulminere i budgetunderskud, der tvinger stater, regioner og byer til at gå fallit. Man fortæller så folkevalgte parlamentarikere, at de må gennemføre en politik, der slår deres eget folk ihjel, for at betale gæld, som finansverdenen egentlig var ophav til. Medlemmer af EU-kommissionen diskuterer allerede privat nødvendigheden af at begrænse gennemsnitslevetiden til 66 år (!), og ved en senatshøring den 10. oktober erklærede formanden for Den amerikanske Bankforening ABA, Frank Keating, at man burde indføre en aftrapning i de statslige tilskud til pensionister, efterhånden som de blev ældre, så de enkelte pensionister ikke belastede statens finanser for meget. Glass-Steagall burde aldrig være blevet ophævet!

USA genfinder Glass-Steagall

Efter at den amerikanske økonom Lyndon LaRouche i 2007 advarede om finanssystemets umiddelbart forestående sammenbrud, er han i stigende grad blevet midtpunkt for kræfter, der arbejder for en genindførelse af Glass-Steagall. Tre år efter finanskrisens udbrud i 2007 fremlagde den demokratiske senator Maria Cantwell sammen med den republikanske senator John McCain et tillæg, der ville have genindført Glass-Steagall, til den Dodd-Frank-lov, der blev udarbejdet for at håndtere lignende fremtidige kriser i bank- og finansverdenen – og som er blevet rollemodellen for de banktiltag, bl.a. EU arbejder med. LaRouche anførte en kampagne til støtte for Cantwell-McCain-lovtillægget, men til trods for, at loven havde rigeligt med stemmer til at blive vedtaget i Senatet, kom der et direkte indgreb fra Det hvide Hus og Wall Street, der forhindrede, at forslaget kom til afstemning i Kongressen. Der blev så i stedet fremlagt et alternativt lovforslag, kendt som »Volcker-reglen«, hvis specifikke formål var at blokere for en sådan genindførelse af Glass/Steagall.

Ikke alene gjorde den amerikanske Dodd-Frank-lov ikke en ende på muligheden for finansielle hjælpepakker, men introducerede også, under dække af at ville fremme »finansiel stabilitet« og »beskytte den amerikanske skatteborger ved at gøre en ende på bankhjælpepakker«, bail-in! Bail-in var det, som indskydere i Cyperns to største banker vågnede op til i marts måned 2013, da deres bankindeståender dels blev konfiskeret og båndlagt. De personer eller virksomheder, der havde mere end 750.000 kr. på deres konto, mistede 40 % af de overskydende indeståender. Det betød, at mange små og mellemstore virksomheder efterfølgende gik bankerot eller var tvunget til at fyre ansatte.

I USA vedtog man Dodd-Frank-loven, der i kapitel II angiver de legale retningslinjer for bail-in gennem Den lovformelige

Likvidationsmyndighed, OLA, som tillader »globale, systemisk vigtige, finansielle institutioner« (G-SIFI'er) at forblive åbne og operative, på direkte bekostning af deres kreditorer og indskydere. Ifølge både Paul Callelo, tidl. chef for Credit Suisses investeringsbank, og Wilson Ervin, tidl. chef for Credit Suisses risikoafdeling, »tilbyder bail-in en effektiv, ny måde at rejse ny kapital til finansinstitutionerne på, idet bankens egne penge [læs: dine penge!] anvendes, snarere end skatteborgernes.«

Planer om at rejse ny kapital til G-SIFI'erne ved hjælp af indskyderkonti var blevet diskuteret så tidligt som i slutningen af 1990'erne, men verden blev ikke præsenteret for denne »Plan B«, før man havde gennemført den første, dramatiske prøve kørsel i Cypern. Kort tid efter den cypriotiske bail-in bekræftede Jeroen Dijsselbloem, præsident for Eurogruppen, at beslaglæggelsen af bankkontiene i Cypern var »skabelonen« for håndteringen af fremtidige finanskriser. En skabelon, der går hånd i hånd med EU's planer om en bankunion og fælles banktilsyn, der kan sikre, at de deltagende lande og deres bankkunder i fællesskab hæfter for de kommende bankredninger. Noget der blev understreget på en konference i London den 11. marts 2013, hvor Vitor Constancio, vicepræsident for Den europæiske Centralbank, ECB, forklarede, at bail-in-mekanismen er et centralt element i Eurolands planlagte bankunion.

Det, man i øjeblikket er i færd med at gøre, er nøjagtig det modsatte af det, Franklin Roosevelt gjorde, da han var konfronteret med en lignende krise i 1932-33, pga. førende storbankers massive insolvens grundet tøjlesløs spekulation. Roosevelt forstod, at gæld, der var frembragt gennem spekulation, og som ingen relation havde til den produktive økonomi, ikke havde nogen egentlig værdi for økonomien og ikke gjorde sig fortjent til statsstøtte. Ved at adskille finanssektoren fra realøkonomien (som blev nedfældet i Glass/Steagall-loven) var Roosevelt i stand til at starte med

en ren tavle og dels dirigere kredit over til nødhjælp, for at formilde de menneskelige og sociale konsekvenser af den finansielle krise, og dels til specifikke projekter, der havde varig betydning for økonomien.

I dag insisterer Obama-administrationen, IMF, EU og ECB på at likvidere nationernes borgere og deres fysiske økonomi for at bevare de finansielle »værdier«. De fysiske virkninger af denne politik kan ikke komme som en overraskelse for nogen. De må derfor være overlagte og rækker langt ud over banksektoren. De betyder en kraftigt faldende levestandard og markant øget dødelighed for store dele af de berørte befolkninger på samme måde som Hitlers koncentrationslejre (inden de fik til formål at gasse uønskede befolkningsgrupper ihjel) ikke blot skaffede billig arbejdskraft til krigsindsatsen, men også førte til en kraftig reduktion i de indsattes levetid.

Poeten Manuel Alegre, der tidligere var næstformand for Portugals Socialistparti og to gange stillede op som præsidentkandidat, skrev rammende om det igangværende økonomiske sammenbrud i Europa:

»Vi er som hine fanger i koncentrationslejrene, der lever i den illusion, at deres tid måske endnu ikke er kommet, mens andre allerede blev stillet i kø til gaskamrene. Der er intet hagekors at se; ingen soldater brøler befalinger; sætningen 'Arbeit macht frei' er endnu ikke dukket op over indgangen til vort land. Men ... de behøver hverken invadere eller bombe os. De afsiger en kendelse og udsletter et land. ... Jeg kan ikke holde op med at føle mig som en cypriot. Jeg var overbevist om, at vi hørte til Den europæiske Union, et projekt om fælles velstand mellem ligeværdige og suveræne stater. Men Cypern, efter Grækenland og, i en vis forstand, også efter os selv, får mig til at indse, at dette Europa er et bedrageri. Det er ikke længere et projekt for fred og frihed; det er begyndt at blive en totalitær trussel med det mål at forarme os stater i Syden og gøre os til slaver.«

Glass/Steagall lovforslag i USA's kongres

Siden 1999 har amerikanske banker (og noget lignende er i dag tilfældet i de fleste andre lande) kunnet anvende almindelige bankindeståender og aktiver til at fremme handelen med værdipapirer på derivatmarkedet. Det var boblen på dette marked, der fik systemet til at eksplodere og medførte de amerikanske bankers bankerot i krakket i 2007-2008.

Fordi bankernes normale ind- og udlånsaktiviteter og deres spekulative aktiver er så kraftigt sammenblandet, var regeringen tvunget til at beskytte aktiverne i de banker, der foretager risikable satsninger, gennem en nærmest evighedsproces med hjælpepakker til bankerne og opkøb af giftige gældspapirer.

Det aktuelle lovforslag i USA's Repræsentanternes Hus, »Lov om at Bevæden til Klog og Fornuftig Bankpraksis af 2011«, H.R. 1505, vil sikre en adskillelse af normal bankaktivitet og spekulative aktiviteter efter de retningslinjer, der blev udstukket i USA's Banklov af 1933, den såkaldte »Glass/Steagall-lov«. Lovforslaget påbyder følgende:

1. Kommercielle bankinstitutioner har ét år til at skille sig af med alle inesteringsbankenheder, hvor der ikke må forekomme nogen sammenblanding med hensyn til ledelse eller ejerskab mellem kommercielle og investeringsbankenheder.
2. Kommercielle banker er udelukket fra at anvende mere end 2 % af deres kapital til udstedelse, salg eller distribuering af værdipapirer (undtaget er visse begrænsede typer af værdipapirer).
3. Kommercielle banker er udelukket fra at udlåne deres

kommercielle bankindeståender til sådanne foretagender, der beskæftiger sig med udstedelsen og omsætningen af værdipapirer.

4. Ingen værdipapirer med lav, eller potentiel lav, værdi kan af en bank anbringes i dennes statsgaranterede, kommercielle bankenheder.

5. H.R. 129 tilføjer en yderligere forholdsregel, der ikke findes i den oprindelige lov af 1933, og som siger, at Glass/Steagall-loven har forrang med hensyn til regulering af bankerne, med præcedens i kendelse af 1971, Investment Company Institute mod Camp.

Glass-Steagall gennemtvinger en adskillelse af kommercielle banker og investeringsbanker, den gør en ende på den absurde forpligtelse over for banker, der er for store til gå ned, ændrer bankhjælpepakkerne, hvor staten indfrier giftig og uordentlig gæld, og vil stoppe den voksende fare for finanskrise.

International opbakning

Schiller Instituttet har gentagne gange sat Glass/Steagall på dagsordenen i Danmark, senest på Folkemødet på Bornholm i juni (se <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/910>) og på Folketingets kulturnat den 11. oktober, men ingen af Folketingets partier har endnu fremsat et lovforslag for bankopdelingen, i modsætning til en lang række andre europæiske lande:

I Schweiz, Europas næststørste finanscentrum, har parlamentets førstekammer netop vedtaget tre resolutioner for en Glass/Steagall-bankopdeling med klare flertal, og man er i gang med at forberede krav om en folkeafstemning, for at sørge for, at bankopdelingen bliver en realitet. I Italien har flere forskellige partier fremsat lovforslag om en Glass/Steagall-

bankopdeling i både senatet og deputeretkammeret. I såvel Sverige som Island har lignende lovforslag været til debat. Selv i Storbritannien, der huser City of London, verdens vigtigste finanscenter, som er centrum for det globale anglo-hollandsk-styrede, privatkontrollerede finanssystem, er der, med finansavisen Financial Times i spidsen, et voksende krav om en Glass/Steagall-bankopdeling.

I USA, Glass/Steagall-lovgivningens ophavsland, er det i mellemtiden blev tidens varmeste emne. En lang række økonomer og samfundsdebattører har meldt sig ind i debatten for Glass/Steagall, inklusive Sandy Weill, den tidligere chef for Citigroup der oprindeligt var en drivende kraft i at få ophævet Glass/Steagall-loven. En mobilisering fra LaRouche-kampagnen har medført, at halvdelen af alle delstatskongresserne nu har introduceret resolutioner til støtte for en genindførelse af Glass/Steagall, og i Washington har Marcy Kapturs lovforslag i Repræsentanternes Hus nu 75 medstillere fra såvel det demokratiske som republikanske parti, og der er fremsat to lovforslag i Senatet.

Støttebreve og appeller til kongressen er væltet ind fra Europa og hinsides med indtrængende opfordringer om en hurtig genindførelse af Glass-Steagall, der ville have gennemslagskraft til at transformere hele den transatlantiske dynamik. Den 16. oktober indrykkede LaRouchePAC en annonce i Washingtonavisen The Hill, med 40 underskrifter af folkevalgte repræsentanter, fagforeningsfolk og andre prominente personer, der opfordrede kongressen til omgående at følge op på successen med at stoppe krigen imod Syrien ved at genindføre Glass/Steagall, så man kan stoppe Wall Streets krig imod den amerikanske befolkning.

LaRouche-kampagnen forsøger at få den hurtigt voksende utilfredshed i den amerikanske befolkning og den voksende erkendelse af, at Obama er en afgørende del af problemet, kanaliseret over i vedtagelsen af Glass/Steagall og afsættelsen af Obama. Det er blevet langt mere sandsynligt

efter det store sammenstød mellem præsident Obama og Kongressen – i forbindelse med finansloven for 2013-2014 og nødvendigheden af at hæve det amerikanske låneloft – for Obama afslørede i forbindelse med forhandlingerne, at han er særdeles villig til at lave nedskæringer i Social Security (en folkepension, som ansatte indbetaler til), Medicaid (statstilskud til medicin) og Medicare (statstilskud til læge- og hospitalsbehandling). Det fik mange demokrater, der indtil nu har forsvaret Obama og hans politik, til at forstå, at han er en afgørende medspiller i Wall Streets forsøg på at fjerne disse sociale ordninger.

Richard Trumka, formanden for den største amerikanske fagforening AFL-CIO, holdt en tale i Las Vegas den 21. oktober, hvor han kraftigt advarede Washingtons politikere imod at skære i disse programmer: »Ingen politiker, jeg er ligeglad med fra hvilket parti, vil slippe af sted med at skære i Social Security, Medicare- eller Medicaid-tilskuddene. Glem det«. Han advarede derefter potentielle Obama-medløbere direkte: »Denne advarsel tæller dobbelt for demokrater. Vi vil aldrig glemme. Vi vil aldrig tilgive. Og vi vil aldrig holde op med at arbejde for at gøre slut på jeres karrierer.«

Det afgørende spørgsmål er, hvorvidt kasinobankerne eller befolkningen skal overleve. De, der vælger at redde befolkningen, har intet andet valg end at smide det nuværende, bankerotte system over bord og satse på løsningen med Glass-Steagall, kreditsystem og store infrastrukturprojekter. I modsat fald vil vi se et accelererende sammenbrud af den fysiske økonomi med massearbejdsløshed og voksende armod, massive offentlige nedskæringer, der smadrer sundhedsvæsenet og den almene velfærd. Dødeligheden vil som et resultat stige kraftigt i befolkningen, og de tilbageværende virksomheder vil lide kraftigt under en kollapsende økonomi. Konsekvenser, som allerede kan ses i Grækenland, Spanien, Portugal og Cypern, og som vil udbredes til hele EU og USA, hvis vi ikke skifter kurs. En Glass/Steagall-bankopdeling og et farvel til

finansspekulationens tidsalder er det første skridt på vejen ud af dette mareridt for Danmark, EU, USA og resten af verden.

Hvad helvede er JPMorgan Chase?

HOVEDARTIKEL

EIR, 24. juni, 2013

Det blotte navn, JPMorgan Chase, er indbegrebet af arven efter det britiske banksystem i Amerika. På den ene side er der JPMorgan, der i det væsentlige er den amerikanske gren af en britisk bank, der blev grundlagt af amerikanere i London i begyndelsen af det 19. århundrede. På den anden side er der efterkommeren af Manhattan Bank (bedst kendt som Chase Manhattan), en institution, der blev indregistreret i 1799 af Aaron Burr på basis af den svingagtige påstand, at de ville forsyne New York City med ferskvand.

For det tilfælde, at nogen ikke tror, denne arv er i live og har det godt i JPMorgan Chase, som den uforskammede Jamie Dimon nu er chef for, så bemærk følgende: I forværelset uden for Dimons kontor er de to pistoler, med hvilke forræderen Aaron Burr myrdede grundlæggeren af Det amerikanske, økonomiske System, Alexander Hamilton, udstillet.

Oprindelse og udvikling

I 1835 grundlagde George Peabody, der var født i Massachusetts, en handelsbank i London, George Peabody & Co.,

der voksede og blev det største, amerikanske bankhus i London (og som rapporteres at have hjulpet NM Rothschild med dets investeringer i USA). I 1854 sluttede amerikaneren Junius Spencer Morgan (1813-1890) sig til banken, som derefter blev til Peabody, Morgan & Co. Peabody trak sig tilbage i 1864, og banken blev til J.S. Morgan & Co.

Junius' søn J. (John) Pierpont Morgan (1837-1913) sluttede sig til sin faders bank. Han vendte derefter tilbage til USA i 1857 for at arbejde for den amerikanske repræsentant for J.S. Morgan & Co., Duncan, Sherman & Co. I 1871 grundlagde J.P. Morgan en amerikanske bank i partnerskab med Anthony Drexel fra Philadelphia, der hed Drexel, Morgan & Co. I 1895 blev Drexel, Morgan til JP Morgan & Co. Da Junius Morgan døde i 1890, overtog sønnen J.P. Morgan (1867-1943) kontrollen med J.S. Morgan & Co. (der fik navnet Morgan Grenfell i 1910). Efter hans død tog J.P. Morgan jr. (også kendt som »Jack«) over.

Glass/Steagall-loven fra 1933 tvang banken til at opdele sine kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter. JP Morgan & Co. blev en kommerciel bank, og i 1935 skiltes investeringsbankafdelingen fra som Morgan Stanley, der blev ledet af JP Morgan-partnerne Henry S. Morgan (et barnebarn af J. Pierpont) og Henry Stanley. Morgan Stanley blev rige folks investeringsbank på Wall Street.

I 1959 fusionerede JP Morgan med den langt større, men mindre indflydelsesrige Guaranty Trust Company of New York, og dannede Morgan Guaranty Trust. Cirka 1969 etablerede banken et bankholdingselskab, JP Morgan & Co., der ejede Morgan Guaranty Trust.

I 2000 blev JP Morgan opkøbt af Chase Manhattan Bank, som var det navn, som Chemical Bank antog, efter at det havde opkøbt Chase (Chemical havde tidligere opkøbt Manufacturers Hannover). Efter fusioneringen antog den kombinerede bank navnet JPMorgan Chase & Co.

I 2004, opkøbte JPMC Bank One of Chicago, en stor, superregional bank, som dengang blev ledet af Jamie Dimon, Rothschild/Lazares operatør Sandy Weills tidligere protegé. Dimon er nu chefen for JPMorgan Chase & Co.

Ødelæggelse af Det amerikanske System

De tre generationer af Morganfamilien og deres bank blev de førende britiske agenter i USA og synes at have fået til opgave at ødelægge Det amerikanske System.

Banken fik efterhånden kontrollen over en hel rede af selskabsinteresser, inklusive General Electric og U.S. Steel, jernbaner og andre. J.P. Morgan sr. Spillede en nøglerolle i den britiske operation, der er kendt som Panikken i 1907, efter hvilken briterne konsoliderede deres magt over de amerikanske finanser. Panikken i 1907 og de iscenesatte panikker som følge af finansiel krigsførelse, der gik forud, førte i 1913 til dannelsen af Federal Reserve System – hvor Morgan-interesserne spillede en stor rolle. J.P. Morgan sr. Døde det år, og hans søn tog hans plads ved roret.

I løbet af denne periode i begyndelsen af det 20. århundrede opnåede Morgan-imperiet delvis ejerskab og/eller betydelig kontrol over amerikansk industri, inklusive GE, US Steel, International Harvester, AT&T, American Bridge og en samling jernbaner inklusive Atchison, Topeka og Santa Fe, Pennsylvania Railroad og Northern Pacific. Det ser generelt ud til, at Morgan og hans kohorter kørte finansiel krigsførelse, der drev store dele af amerikansk industri og jernbaner til fallit, overtog firmaer og gjorde dem til markedsdominerende og konkurrencekvælende konglomerater.

Selvfølgelig opgav Morganfamilien aldrig deres internationale rolle og nære bånd til briterne. I introduktionen til sin bog *The House of Morgan, An American Banking Dynasty and the Rise of Modern Finance* skrev forfatteren, Ron Chernow, således:

»Bankens udenlandske forbindelser, især til Det britiske Kongehus, gav den en flertydig karakter og rejste tvivl om dens nationale loyalitet. De gamle Morgan-partnere var finansielle ambassadører, og deres daglige forretningsaktiviteter var ofte knyttet tæt sammen med statsanliggender. Den dag i dag (1990, -red.) er J.P. Morgan og Co. formentlig i tættere forbindelse med verdens centralbanker, en nogen anden bank er det.«

Samtidig dyrkede Morganbanken forbindelser til USA's politiske partier, især til demokraterne Al Smith, formand for Det demokratiske Parti John Jakob Raskob og John W. Davis, Morgans advokat. Denne bande inden for et demokratiske Parti gjorde deres yderste for at forhindre Franklin Delano Roosevelts nominering i 1932, og, da det slog fejl og han blev valgt, deltog de i en konspiration med det formål at organisere et militært statskup mod FDR gennem generalmajor Smedley Butler. Komplottet slog fejl, da Butler sladrede og gik til medierne og Kongressen¹ med historien.

Morgan opgav selvfølgelig ikke. Han var især forbitret over den behandling, han fik af Ferdinand Pecora, anklageren, der angreb ham nådesløst – opmuntret af FDR – under høringerne om bankkorruption i foråret 1933, som afslørede hans manglende betaling af indkomstskat og hans flåning af offentligheden til gunst for sine venner. Alt imens Pecoras afsløring ikke sendte Morgan i fængsel, så behandlede den ham med passende ringeagt. En vred Morgan sagde, at Pecora »opførte sig som en anklager, der forsøger at få en hestetyv dømt.« Hvilket naturligvis var aldeles passende.

Finansspekulation

Efter Franklin Roosevelts død, og dernæst mordet på John F. Kennedy, var vejen åbnet op for en mere dominerende rolle for en britisk bankier-stil.

I takt med, at industri blev mindre betydningsfuld, og den finansielle voldtægt steg, steg JPM's betydning som en betydningsfuld rollehavende. Et af deres primære mål var elimineringen af den forhadte Glass/Steagall-lovs restriktioner, og i december 1984 lod JPMorgan en intern pamflet cirkulere, der var udarbejdet af et team af husets egne økonomer under anførelse af William C. Dudley. Pamfletten med titlen »Rethinking Glass-Steagall« (Glass-Steagall Genovervejet), gik ind for en offensiv med det formål at nedbryde Glass/Steagall-loven og vende tilbage til før-FDR-æraen med hæmningsløs bankier-karteldannelse.

Alan Greenspan var dengang direktør i JPMorgan, og han skulle fremover komme til at spille den mest enestående betydningsfulde rolle i fjernelsen af Glass-Steagall.

Som formand for Federal Reserve fra 1987 udtalte han sig offentligt til fordel for afmonteringen af Glass-Steagall og begyndte at svække lovens beskyttende bestemmelser frem til 1999, hvor næsten alle dens karakteristika blev tilbagekaldt med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven.

Med denne tilbagekaldelse blev JPMorgan hurtigt en vigtig faktor på derivatmarkedet ved ikke blot at sælge dem, men også ved at udvikle nye derivattyper og yde planen politisk beskyttelse. Da LaRouche-bevægelsen lancerede sin kampagne imod derivater i 1993, førte Mark Brickell som en af direktørerne i International Swaps and Derivatives Association, (ISDA) an i forsvaret for derivater i Kongressen (og købte også 25 eksemplarer af pamfletten om derivater, »Beskat derivatspekulation, spræng finansboblen, genopbyg verdensøkonomien«, som blev publiceret af LaRouche-bevægelsens Avis The New Federalist). Til trods for, at kongresmedlem Henry Gonzales (D-Tex.), formand for Husets Bankkomite, lykkedes det Morgan og hans forbindelser at redde deres derivat-hasardspil.

Da Brooksley Born fra Commodities Futures Trading Commission

vovede at så tvivl om dereguleringen af derivater i 1998, rejste Federal Reserve-formand Greenspan og finansministeriets Robert Rubin og Larry Summers sig mod hende, alt imens Brickell og ISDA anførte lobbyvirksomheden i Kongressen og truede med at flytte forretningerne til London, hvis regeringen blandede sig.

I 1994 – samme år, som Bankers Trust, der blev grundlagt af Morgan, grundlæggende set brød sammen, en krise, der blev skjult bag afsløringer om, at den havde snydt sine modparter – stod Morgan-bankieren og britiske statsborger Blythe Masters i spidsen for det team, der udviklede 'credit default swap' (CDS). Nogle få år senere startede Masters og hendes team sikkerheds-æraen ved at kreere et 'special purpose vehicle' ('organ til særlige formål'), SPV, der opkøbte for omtrent 10 mia. dollar af bankens lån. Handelen, kaldet BISTRO, blev grundlaget for syntetisk yderligt kautionerede gældsforpligtelser (CDO'er).

Bailout-redningspakker for over 1 billion dollar!

I marts 2008, da finanskrisen blev værre, gav Federal Reserve JPMC ca. 29 mia. dollar til at overtage Bear Stearns. Da krisen eksploderede i september 2008, fik JPMorgan Chase en kontantindsprøjtning på 25 mia. dollar fra TARP, og optog i perioden 1. december 2007 frem til juli 2010 lån for 391 mia. dollar fra Federal Reserves midler til nød-redningspakker, samt for yderligere 319 mia. dollar gennem sit ejerskab af Bear Stearns. I henhold til GAO-rapporten om revisionen af Federal Reserve fik JPMorgan Chase i alt 1.269 billion dollar.

Det er mange penge for en bank, der højlydt påstod, at den ikke havde brug for en bailout.

Morgan var nationens næststørste derivatbank, da den blev opkøbt af nummer ét på markedet Chase Manhattan (med en beholdning på henholdsvis 9 bio. og 14 bio. dollar på

tidspunktet for fusioneringen). Den sammenlagte bank blev ubetinget markedets største, med ikke mindre end 99,2 bio. dollar på toppunktet i andet kvartal af 2008. Ved slutningen af 2012 havde banken reduceret denne risiko til blot 69,5 bio. dollar!

John Hoefle, Steve Komm og Jeffrey Steinberg har alle bidraget væsentligt til denne rapport.

[1] Se Jeffrey Steinberg: »FDR's 1932 Victory Over Londons Wall Street Fascists«, EIR, 4. april, 2008.

HOVEDARTIKEL:

Afsløret af Pecora-kommissionen: Kontohavere blev narret til at blive »investorer«

Af Paul Gallagher, den 2. april, 2013

De ekstraordinære »Pecora-høringer« under Det amerikanske Senats bankkomite fandt sted fra slutningen af 1932 og i hele 1933 og sprængte »bankster-kriminalitet« lige ind i millioner af amerikaneres bevidsthed, samt førte direkte til vedtagelsen af Glass/Steagall-loven i 1933.

Mens andre faser af høringerne senere blev mere berømte (f.

eks. afhøringen af J.P. Morgan), så var det sagen om landets største kommercielle bank, National City Bank, der fremkaldte den udbredte reaktion af grov forurettelse, der var drivkraften bag Glass/Steagall-reformen.

Ligesom Bankia og andre spanske banker notorisk havde gjort det fra 2010 til 2013, havde National City narret sine kontohavere til at blive bankens »investorer« og havde fået dem til at overføre deres indeståender til aktier i selve National City og til aktier, som bankens investeringsafdeling, National City Co., spekulerede i.

Fra 1930 til 1932 led kontohaverne dernæst store tab.

Rapporten fra Senatets Bankkomite, der udkom den 6. juni, 1934, indledtes med »Den kommercielle bankvirksomheds funktionsmåde«, der rent ud udtalte, at »der bør være en skarp demarkationslinje mellem den kommercielle banks funktion og investeringsbankens funktion.« Ikke alene overtrådte National City denne linje, men fyldte også sine bankfilialer rundt om i hele landet med National City Co.-salgssteder for aktier, og de forvandlede deres kommercielle bankpersonale til aktiesælgere, der konkurrerede om bonusser for at levere kontohavere til investeringsgrenen.

To millioner aktier

De fleste af Senatets særlige undersøgelseskommissær Ferdinand Pecoras mange høringer var allerede blevet helliget til at vise den kolossale rolle, som kommercielle banker som National City Bank spillede i perioden 1926 til 1929 ved udlån af deres kontohavergrundlag til aktiebobler, aktiepuljer, firmaer og til at tage vekselrerlån, der skulle bruges til spekulation i aktier, obligationer og andre mere eksotiske instrumenter. Gennem National City-chefer og bestyrelsesformand Charles E. Mitchell, der blev vanæret af høringerne, viste Pecora, hvordan kontohavere personligt først blev smidt ned i

aktiespekulationens fårevask og dernæst klippet, alt sammen af National City Bank.

Senatets rapport fra juni 1934 udtalte, under titlen »Overtrædelse af formuebestyrerpligten over for kontohavere og investorer«:

»De kommercielle banker fandt i deres kontohavere et frugtbart marked for købere af aktier, som blev foreslået af deres investeringsafdelinger. Man solgte aktier, i hvilke bankens afdelinger havde en pekuniær interesse, til disse kontohavere.«

»Ikke alene anbefalede bankernes direktører og ansatte kontohavere til investeringselskabernes sælgere som mulige kunder, men bankens personale solgte bankaktier til kunder direkte, idet bankafdelingerne modtog et servicevederlag for sådanne salg.«

Og under overskriften, »Investeringsbankafdelingens handel og puljeoperationer med kommercielle bankers aktiekapital« opsummerede rapporten de tilståelser, som National City Banks funktionærer kom med under Pecoras ubøjelige afhøring:

»De kommercielle banker brugte deres investeringsafdelinger til ikke alene at omgå den lov, der forbyder banker at købe og sælge deres egen aktiekapital, men også til at deltage i risikable spekulationer i deres aktiekapital... Fra 1928 begyndte National City Co. en energisk, udstrakt kampagne for at sælge National City Banks aktiekapital, en kampagne, som omfattede ikke blot kontohavere og offentligheden, men også bankens ansatte... Kampagnen solgte omtrent 1.950.000 bankaktier til en værdi af ca. 650.000.000 dollar til offentligheden. National City Co. opmuntrede sine sælgere til at »svinge« offentligheden, inklusiv kontohavere i National City Bank, over til aktier i National City Bank.«

I en særlig modbydelig praksis brugte funktionærer og insidere i National City Bank kontohavere til at pumpe salget op af

andre aktier, som de spekulerede i og dernæst solgte ud af med profit, idet de overlod tabene ved aktieboblen til kontohaverne, »mickey'erne«¹

Bankkomiteens endelige rapport udtalte, at Bankloven af 1933, kendt som Glass/Steagall-loven, således blev vedtaget for at stoppe disse fremgangsmåder gennem en total opdeling af bankerne: »Bankloven af 1933, der vedtoges den 16. juni, 1933, blev kundgjort med det formål at udvirke en total adskillelse af de kommercielle bankers funktioner og investeringsbankernes funktioner, og for at udrydde meget af det misbrug, der blev afsløret under Senatshøringerne.«

1) Tilnærmelsesvis.. »dem, der bliver holdt for nar«.